

974

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 29 grudnia 1932 r.

w sprawie doręczania pism sądowych osobom, zamieszkałym zagranicą, oraz osobom, będącym w służbie dyplomatycznej państw obcych, tudzież osobom u nich zamieszkałym.

Na podstawie art. 162 kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 112, poz. 934) zarządza się co następuje:

§ 1. Doręczanie pism sądowych osobom, zamieszkałym zagranicą, odbywa się w sposób określony umowami międzynarodowymi i przepisami wydanymi celem ich wykonania. Jeżeli przedmiot ten nie jest uregulowany temi umowami i przepisami, stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia. Inne przepisy dotychczasowe, regulujące ten sam przedmiot, pozostają w mocy, jeżeli z rozporządzeniem niniejszym nie są sprzeczne.

§ 2. Prośbę o doręczenie sąd wysyła bezpośrednio do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Pisma przeznaczone dla obywateli polskich, przebywających zagranicą i korzystających tam z prawa zakrajowości, oraz dla kierowników konsulatów Rzeczypospolitej należy celem doręczenia przysyłać do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Pisma przeznaczone dla innych obywateli polskich, przebywających zagranicą, mogą być celem doręczenia przesyłane bezpośrednio do właściwych konsulatów Rzeczypospolitej, jeżeli znajdują się w nich urzędnicy konsularni, upoważnieni do wykonywania doręczeń, i jeśli chodzi o zwykłe oddanie pisma adresatowi bez zastosowania przepisów zagranicznego prawa miejscowego o doręczeniach. Minister Sprawiedliwości może, po porozumieniu się z Ministrem Spraw Zagranicznych wskazać państwa, w których doręczanie pism za pośrednictwem konsulatów nie jest dopuszczalne.

§ 3. Pismo, dotyczące prośby o doręczenie, powinno zawierać tylko treść, wyszczególnioną w załączniku do paragrafu niniejszego (wzór Nr. 1). W nagłówku tego pisma nie należy umieszczać żadnego adresu.

§ 4. O doręczenie w sposób, przepisany prawem wewnętrznym państwa wezwanego, należy prosić tylko wówczas, gdy pismo powinno być doręczone nawet w razie odmowy przyjęcia go przez adresata. W tych tylko przypadkach potrzebne jest dołączenie tłumaczenia pisma przeznaczonego do doręczenia, na język państwa wezwanego.

W innych przypadkach należy ograniczyć się do prośby o zwykłe oddanie pisma adresatowi.

§ 5. Do prośby o doręczenie należy dołączyć w wypisie lub odpisie (art. 144 k. p. c.): pismo podlegające doręczeniu wraz z załącznikami, przekład ich na język państwa wezwanego, jeżeli jest potrzebny (§ 4 ust. 1), oraz dowód doręczenia (wzór Nr. 2). Nad tekstem pisma, przeznaczonego do doręczenia, należy umieścić napis atramentem czerwonym: „doręczyć . . . . (wymienić adresata i jego adres)”.

§ 6. Jeżeli doręczenie ma być wykonane w kilku państwach, należy przygotować odpowiednią ilość osobnych prośb o doręczenie z załącznikami (§ 5).

§ 7. Nie należy zwracać się o doręczenie zagranicą takich pism, które państwo wezwane mogłoby uznać za naruszające jego prawa zwierzchnicze lub jego bezpieczeństwo. Nie należy w szczególności zamieszczać w wezwaniach sądowych przeznaczonych do doręczenia zagranicą żadnego zagrożenia karą porządkową lub innymi środkami przymusowymi, jak również zwracać się o doręczenie zagranicą wezwań komornika, skierowanych do dłużnika wierzytelności (art. 631 k. p. c.).

§ 8. Prośby o doręczenie wezwań na rozprawę lub innych pism terminowych należy wysyłać na odpowiedni, co najmniej trzymiesięczny czas naprzód.

§ 9. Prośbę o doręczenie kontroluje przed jej wysłaniem kierownik sądu, czyniąc o tem wzmiankę i kładąc podpis. Zauważone usterki powinny być bezzwłocznie usunięte.

§ 10. Właściwe urzędy dyplomatyczne lub konsularne Rzeczypospolitej zwracają akta, dotyczące wykonanej prośby o doręczenie, wzywającemu sądowi polskiemu bezpośrednio. W przypadku odmowy doręczenia przez zagraniczne władze wezwane zwrot powinien nastąpić za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 11. Jeżeli dowód doręczenia nie nadejdzie do sądu mimo upływu stosownego czasu, lub jeżeli doręczenie nie mogło być wykonane z powodu odmowy wezwanych o pomoc prawną władz zagranicznych, albo jeżeli usiłowanie doręczenia z innych przyczyn było bezskuteczne, sąd na wniosek interesowanej strony procesowej może zarządzić doręczenie, stosując odpowiednio przepisy art. 153 lub 158 — 160 k. p. c.

§ 12. Prośby o doręczenie wszelkich pism sądowych osobom, będącym w służbie dyplomatycznej państw obcych (t. j. osobom, korzystającym z prawa zakrajowości), tudzież osobom u nich zamieszkałym należy przysyłać do Ministerstwa Spraw Zagranicznych za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości, a w sprawach pilnych do Ministerstwa Spraw Zagranicznych bezpośrednio.

Za zgodą osób, korzystających z prawa zakrajowości, można osobom u nich zamieszkałym doręczać pisma sądowe także bez przestrzegania drogi, określonej w ustępie poprzednim.

§ 13. Doręczanie osobom, korzystającym z prawa zakrajowości, wszelkich pism sądowych wymaga uprzedniego wyjednania zgody właściwego przedstawiciela dyplomatycznego, chyba że chodzi o przypadki, wymienione w art. 5 § 2 k. p. c.

§ 14. Osobom, korzystającym z prawa zakrajowości, nie można doręczać pism sądowych, zawierających zagrożenie karą porządkową lub innymi środkami przymusowymi.

§ 15. Do kontroli pism przeznaczonych dla osób, korzystających z prawa zakrajowości, stosuje się odpowiednio przepis § 9.

§ 16. W razie wątpliwości co do charakteru zakrajowego osób, których doręczenie dotyczy, należy o wyjaśnienie zwracać się do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Załączniki do rozp. Min. Sprawiedl.
i Spraw Zagr. z dnia 29 grudnia 1932 r.
(poz. 974).

Wzór Nr. 1 (do § 3).

Sąd . . . . . (miejsce, data).
Sąd . . . . . (nazwa sądu) w . . . . .
prosi o spowodowanie doręczenia załączonego (ej)
. . . . . (określić pismo lub pisma prze-
znaczone do doręczenia) p. . . . .
(oznaczenie osoby adresata i jego dokładny adres) .
. . . . . przez zwykłe oddanie go
adresatowi¹⁾
w sposób przepisany prawem wewnętrznym w¹⁾ . .
. . . . . (wymienić państwo, w którym
doręczenie ma nastąpić) i o zwrot dołączonego do-
wodu doręczenia po należytem wypełnieniu go, lub
o zaświadczenie faktu, miejsca i daty doręczenia.

Gdyby wykonanie niniejszej prośby nie było możliwe, uprasza się o podanie przyczyn niewykonania.

Dołącza się przekład na język . . . . .²⁾.

Sprawa . . . . . (wymienić nazwisko
strony powodowej) przeciw . . . . . (wymie-
nić nazwisko strony pozwanej) . . . . . (wymie-
nić przedmiot sporu).
Załączników . . . . .

(podpis sędziego, pieczęć sądu)

Widziałem

(podpis kierownika sądu i data).

¹⁾ Skreślić, jeśli się nie nadaje.

²⁾ Potrzebne tylko, gdy chodzi o doręczenie według przepisów prawa wewnętrznego, obowiązującego w państwie wezwanem.

Wzór Nr. 2 (do § 5).

Dowód doręczenia Sądu x x x x x
Récépissé du Tribunal x x x x x

Znak akt:

(Dossier)

Rodzaj pisma i ilość załączników:

(L'objet d'envoi et le nombre d'annexes)

Nazwisko osoby, której pismo ma być doręczone:

(Nom du destinataire)

Podpis osoby skuteczniającej doręczenie:

(Signature de l'huissier qui a effectué la signification)

Miejsce i data doręczenia oraz podpis odbiorcy lub przyczyna, dla której doręczenie nie zostało uskutecznione:

(Lieu et date de la signification, signature du destinataire, resp. cause pour laquelle la signification n'a pas été effectuée)

Czy doręczenie nastąpiło do rąk samego odbiorcy lub w inny sposób, przepisany prawem miejscowym

(La signification a-t-elle été effectuée entre les mains du destinataire ou d'un autre mode prévu par la législation du pays)

Uwaga: doręczenie może być uskutecznione albo do rąk samego odbiorcy, albo można je uskutecznić w każdy inny sposób dopuszczalny według prawa miejscowego

(Remarque: La signification peut être effectuée entre les mains du destinataire ou de chaque autre mode prévu par la législation du pays).